

TEKKERED

(Ik heb het gered)

Een verhalenbundel

door

BEREND HUISJES

© 2021 Berend Huisjes / Uitgeverij U2pi

Titel: Tekkered

Auteur: Berend Huisjes

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9324 015 5

NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Enkele verhalen uit dit boek zijn deels gebaseerd op ware gebeurtenissen, maar uitvergroot door fictie. Andere verhalen zijn puur fictie. Op één uitzondering na, hoofdstuk elf, zijn de namen niet de werkelijke namen. Deze uitzondering wordt gemaakt, omdat deze namen absoluut onmisbaar zijn voor het verhaal. Gelijkenis met bestaande personen berust voor de overige verhalen op puur toeval.

Inleiding

Op verzoek van diverse lezers heb ik een verhalenbundel geschreven. Voor mij een totaal nieuwe ervaring en uitdaging. Het is gelukt, vandaar de titel: "Tekkered" (Ik heb het gered). Het is geen zucht van verlichting omdat de verhalenbundel geschreven is, want ik heb daar veel plezier aan beleefd. Maar meer een uitroep van verwondering dat ik ook aan korte verhalen schrijven veel plezier beleefd heb.

Mijn oorspronkelijke titel voor deze verhalenbundel was "Asjemenou", een echte uitroep van verwondering. Loekie de Leeuw van de STER-reclame riep dit ook tussen de diverse reclameblokken. Maar ik kwam erachter dat er al een boek was met deze titel en toen bedacht ik de titel "Tekkered". De uitdrukking "Tekkered" is mede geïnspireerd op de uitspraak van een collega van mij van meer dan vijftig jaar geleden. Deze collega sprak heel snel en daarom was het soms lastig om de verschillende woorden te herkennen. Hij sprak soms over *pietenalie*, eigenlijk was het "Piet en Alie".

Het zijn allemaal afzonderlijke verhalen over liefde, avontuur, erotiek, nostalgie en nog veel meer. Hopelijk leest u de verhalen met net zoveel plezier, als ik bij het schrijven heb gehad.

Het verhaal over de dekenkist is een reconstructie van een werkelijke gebeurtenis.

Inhoud

1	Een Zuid-Bevelandse vrouw van stavast	9
2	De bijzondere geboorte van een Drentse Schipperjongen	13
3	Een reis vanaf Goes naar Ieper om nooit te vergeten	22
4	Bizarre verliefdheid	35
5	Avonturenreis naar Zwitserland met een vrachtwagen	70
6 -	De Goese Kademoord	87
7 -	Bezoek met erotisch tintje	98
8 -	Een vreemde snoeshaan in Vlissingen	104
9 -	Merkwaardige gebeurtenissen in een Drents dorpscafé	110
10 -	Vreemde manier van koffiezetten	125
11 -	Van dekenkist tot evacuatiekist	141
12 -	De kapotte eierprikker	150
13 -	Beginnende verliefdheid in coronatijd	155
	Slotwoord en verantwoording	185 -186

1 - Een Zuid-Bevelandse vrouw van stavast

Hendrik en zijn vrouw Coby gingen in hun dorp in Zuid-Beveland op een zaterdagmorgen omstreeks tien uur naar de supermarkt. Ze hadden de auto geparkeerd en zagen uit de supermarkt een man onvast ter been naar buiten komen. Bier en witbrood waren de enige boodschappen die ze konden waarnemen. Al zwalkend liep hij op een auto af. Deze auto was niet in een parkeervak geparkeerd, maar min of meer op de rijbaan.

‘Even kijken of hij zelf gaat rijden,’ zei Coby.

‘Denk het niet, er zit geloof ik iemand achter het stuur,’ was het antwoord van Hendrik.

‘Toch vertrouw ik het niet, ik ga even kijken. Ga jij alvast maar boodschappen doen.’ Daar ging Coby achter deze man aan en Hendrik ging met Coby mee, boodschappen doen werd uitgesteld.

‘Hij heeft de autosleutels in de hand en stapt aan de bestuurderskant in. Die man is stomdronken en straks rijdt hij iemand dood,’ aldus de zeer verontwaardigde Coby.

Vastberaden rukte ze het voorportier aan de passagierskant open en zag dat de man de sleutels in het contact van de auto had weten te frummelen en de auto al gestart had. Met een snelle beweging rukte ze de sleutels uit het contact.

Ondertussen riep ze tegen de totaal verbouweweerde bestuurder: ‘Jij zult vandaag niet meer rijden *vriend*’. En weg was Coby.

‘We zullen de autosleutels maar in de winkel afgeven en de politie bellen, die moet het maar verder afhandelen.’

In de supermarkt was de bedrijfsleider niet zo snel te vinden. Hendrik zag dat de man zijn auto was uitgeklauterd en met onvaste tred en glazige blik op weg was naar de ingang van de winkel. Coby had een nogal opvallende jas aan en vroeg aan het personeel of ze een veilige plek voor haar hadden. Iemand die dronken achter het stuur kruipt doet misschien wel rare dingen om zijn autosleutels weer terug te veroveren. Coby kreeg een veilige plaats in de bedrijfskantine, bereikbaar via een deurcode en een trap naar boven. Ondertussen had Hendrik de politie gewaarschuwd. De betreffende persoon waggelde door de winkel op zoek naar Coby met zijn autosleutels. Door drift en vooral veel alcoholgebruik waren de winkelpaden niet breed genoeg en er vielen diverse goederen uit de rekken.

Ondertussen was de bedrijfsleider gearriveerd, nam de situatie in ogenschouw en liet zich bijpraten. Hij maakte direct zijn verontschuldigen door op te merken dat ze iemand in deze kennelijke staat geen bier hadden mogen verkopen en ook hadden moeten controleren op welke manier hij naar huis zou gaan. Uiteraard was er veel bekijks, vooral van mensen die zelf geen actie hadden ondernomen. De politie was in aantocht, toen iemand zich bij Hendrik meldde met de mededeling: ‘Zal ik het van u overnemen? Ik ben weliswaar in burger, maar ben bij de politie.’

‘Niet nodig, ik wacht op uw collega's, ze zijn er bijna,’ was het antwoord van Hendrik en daar kwamen twee politiewagens aan. De agent in burger meende ook nu weer het voortouw te moeten nemen, maar Hendrik en Coby, die inmiddels vanuit haar veilige omgeving tevoorschijn was gekomen, ergerden zich aan hem. Coby zei tegen Hendrik: ‘Deze agent in burger liep achter deze dronkenman de winkel uit en deed helemaal niets en nu wil hij goede sier maken bij zijn collega's, laat hem de rimram krijgen.’ De politiemensen lieten zich door Coby en Hendrik bijpraten en namen de buitgemaakte autosleutels in ontvangst.

De agenten gingen in de winkel op zoek naar de schijnbaar dronken man. Deze was snel gevonden, want al waggelend en glazig kijkend was hij blijkbaar op zoek naar Coby. De agenten identificeerden zich en verzochten de man mee te gaan naar één van de twee politieauto's. Het was door de dranklucht en onvaste stem van de man voor de agenten wel duidelijk dat er drank in het spel was. De man kon geen rijbewijs en identificatiebewijs tonen en sprak niet alleen onsamenhangend, maar ook gebrekkig Nederlands. Het vermoeden was dat het een Pool was. De auto van de man werd door een agent in een parkeervak geplaatst. De autosleutels waren al in bezit van de agenten en werden voorlopig officieel in beslag genomen. De man werd meegenomen naar het bureau voor een ademanalyse en verder onderzoek.

Coby werd bedankt voor haar kordate optreden, indien de man inderdaad dronken zou zijn, heeft ze erge dingen voorkomen! Coby werd gebeld door de dienstdoende agent met de mededeling dat uit de ademanalyse was gebleken dat de man inderdaad veel te veel had gedronken en maar liefst dertien keer de toegestane hoeveelheid alcohol had geblazen. Er werd gezegd dat de zaak nu verder in handen van justitie is en dat ze verder geen mededelingen mochten doen. Nogmaals werd ze uitvoerig bedankt voor haar optreden.

Ook werd Coby bedankt door diverse winkelende mensen. Schande werd er gesproken over de agent in burger, die geen maatregelen had getroffen toen hij deze man in kennelijke staat richting auto zag gaan. Dat hij hem aan had moeten houden of op zijn minst zijn collega's had moeten inlichten. Verder wemelde het in het dorp van geruchten. Het bleek inderdaad een Poolse man te zijn. Velen wisten te vertellen over het drankgebruik van de man en dat hij al vaker dronken was aangetroffen in een auto en hiervoor nog een voorwaardelijke straf had uitstaan. Het hield de gemoederen aardig bezig in het dorp, maar vooral waren ze trots om zo'n stoere vrouw te hebben als dorpsgenoot.

2 – De bijzondere geboorte van een Drentse schippersjongen

Voorafgaand aan de presentatie van een boek in zijn vroegere woonplaats Hoogeveen, had Hendrik een bijzondere ontmoeting in een winkel in een naburige plaats. Hendrik raakte in gesprek met deze winkelier, terwijl zijn vrouw bezig was om iets moois voor zichzelf uit te zoeken – uiteraard met een aantrekkelijk prijsje.

‘Komt u uit deze omgeving?’ vroeg de winkelier.

‘Ik heb vroeger in Hoogeveen gewoond en ben hier om binnenkort een boekpresentatie te geven. We logeren nu in een hotel in Zwolle.’

‘Wat is het voor soort boek?’

‘Het boek gaat over mijn zoektocht naar het oorlogsverleden van mijn vader in de Tweede Wereldoorlog,’ zei Hendrik.

‘Maar uiteindelijk bleek het niet mijn vader te betreffen, maar zijn tweelingbroer. We wisten niet van het bestaan af van een tweelingbroer van mijn vader. Daarover zweeg men. Zeer waarschijnlijk omdat deze tweelingbroer voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog lid van de NSB is geweest. Op straat werden mijn broers en ik soms uitgejouwd over zijn lidmaatschap van de NSB. Men dacht het mijn vader was die lid was van de NSB, maar ik kwam erachter dat het zijn tweelingbroer was. Het is vast een eeneiige tweeling geweest; ze leken zoveel op elkaar dat men ze door elkaar haalde.’

Hendrik vervolgde: ‘Uit onderzoek in allerlei archieven kwam ik achter het bestaan van deze tweelingbroer en zijn foute

oorlogsverleden. Hij is hiervoor veroordeeld, heeft zijn straf ondergaan en is een jaar na zijn vrijlating overleden. Mijn ouders leven niet meer, dus kan ik hen niet meer vragen waarom dit geheim werd gehouden. Net als alle overige familieleden hierover gezwegen hebben. Blijkbaar vond men het een schande voor de familie en door zoiets dood te zwijgen, lijkt het net alsof het niet bestaan heeft. Over mijn jeugd, mijn verdere leven en vooral het zoeken naar dit oorlogsverleden heb ik een boek geschreven en over twee weken geef ik hierover een presentatie in de plaatselijke boekhandel. In de plaatselijke pers wordt deze presentatie ook aangekondigd en in deze flyer kunt u het een en ander nalezen. Alstublieft.'

'Dank u. Een heel interessant verhaal. Maar ik kan u ook een heel bijzonder verhaal vertellen, als u dat wilt.'

'Heel graag, ik luister graag naar bijzondere verhalen.'

De winkelier begon met zijn verhaal.

"Mijn ouders waren schippers, al van generatie op generatie. Ze voeren beiden en hadden nog geen kinderen. Op een gegeven moment lagen ze met hun binnenschip in de haven van Duisburg. Mijn moeder was zwanger en op een plotseling moment voelde mijn moeder zich niet erg lekker en begon buikpijn te krijgen. Mijn vader is met haar naar een dokter gegaan en deze vond het raadzaam haar in het ziekenhuis te laten onderzoeken. Ze konden dezelfde dag nog terecht voor een consult bij de gynaecoloog. Mijn moeder werd onderzocht,

terwijl mijn vader moest wachten in de wachtkamer. Blijkbaar was zoiets gebruikelijk in die tijd.

Na een poosje kwam de arts terug met een bedrukt gezicht en vroeg of mijn vader even mee wilde komen naar zijn spreekkamer. ‘Mijnheer, ik heb slecht nieuws voor u, het gaat niet goed met de zwangerschap van uw vrouw. Ik heb haar alvast laten opnemen en we zullen haar zo spoedig mogelijk opereren en de vrucht wegnemen. Hiermee kunnen we het leven van uw vrouw sparen. Als we dit niet doen, sterft in ieder geval uw kind en mogelijk ook uw vrouw.’

‘U wilt dus abortus plegen?’

‘Ja, daar komt het wel op neer.’

‘Daar komt niets van in, onder geen voorwaarde staan wij een abortus toe. Dat is helemaal in strijd met ons geloof. Waarom is mijn vrouw niet bij dit gesprek en wat vindt ze hiervan?’

‘Uw vrouw begrijpt onze Duitse taal niet goed. In haar belang heb ik haar alvast laten opnemen, dan kan de ingreep meteen plaatsvinden. Bovendien denk ik dat wij dit, als mannen onder elkaar, het beste kunnen bespreken. Mannen kunnen de feiten nuchter onder ogen zien, vrouwen reageren vaak te sentimenteel en kunnen de belangen niet goed tegen elkaar afwegen.’

‘Hoe durft u zoiets te zeggen, terwijl ze er niet bij is? Praat u ook zo tegen uw eigen vrouw? Dan zult u vast een gelukkig huwelijk hebben! Mijn vrouw blijft hier niet in dit ziekenhuis. Dat is nu mijn beslissing. Niet omdat ik als man de baas ben, maar omdat ons geloof een abortus niet toestaat. We zullen

bidden dat het goed gaat met mijn vrouw en het kind. Brengt u mij naar mijn vrouw, dan gaan we naar ons schip en varen zo snel mogelijk naar huis en zullen daar naar een ziekenhuis gaan.'

'Dat kan zomaar niet. Uw vrouw is nu patiënt in dit ziekenhuis en u kunt haar niet zomaar meenemen.'

'Wij kwamen hier voor een consult en niet om tegen onze wil opgenomen te worden. Wij laten ons niet weer door Duitsers de wet voorschrijven (het was ongeveer tien jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog). Excuus, dat had ik niet mogen zeggen.'

'Ik wijs u er nogmaals op dat u hiermee het leven van uw vrouw en de ongeboren vrucht in gevaar brengt. Maar blijikbaar is het toch waar, dat Hollanders koppig zijn.'

'Wij houden niet van de bevel-is-bevel mentaliteit, als u dat bedoelt. Wij nemen beslissingen zoals God ons dat ingeeft en niet omdat u of uw grote leider dat willen. U haalt slechte dingen bij mij naar boven, breng me snel naar mijn vrouw. Dan kunnen we vertrekken en zeg ik niet nog meer dingen waarvan ik later spijt zal krijgen.'

'Ik zal de hoofdzuster laten komen, dan kunt u met haar naar de afdeling gaan en uw vrouw meenemen naar uw schip. De ontslagpapieren krijgt u nu mee en mijn bevindingen stuur ik wel per post op naar het ziekenhuis waar u met uw vrouw naartoe gaat, als ik van u het adres krijg. Dat vraagt noch wat tijd en moet heel zorgvuldig op papier gezet worden.'

‘Dank u, ook voor de “grundlichkeit” waar Duitsers om bekend staan en een “auf wiedersehen” is niet mijn wens.’

Mijn vader ging met de hoofdzuster naar de afdeling waar mijn moeder was. Mijn vader heeft haar alles uitgelegd en godvrezend zoals ook mijn moeder was, gingen ze onmiddellijk naar het schip om zo snel mogelijk naar huis te varen. Biddend om kracht en voor het behoud van het leven van mijn moeder en mij, de ongeboren vrucht. Het was een spannende terugreis; mijn moeder had hevige pijnen, maar vertrouwde op God.

Na vele dagen varen kwamen ze aan in Hoogeveen. Mijn vader meerde het schip af voor het ziekenhuis Bethesda en droeg mijn verzwakte moeder het ziekenhuis binnen. Kort legde hij de situatie uit en met spoed werd mijn moeder naar de afdeling verloskunde gebracht. Het was blijkbaar een dubbeltje op zijn kant. De volgende dag werd ik geboren, ongeveer één maand te vroeg. De baby – ik dus – was heel gezond, maar iets te klein. Dat heb ik later ruimschoots ingehaald, zoals u kunt zien. Mijn moeder was er niet zo best aan toe, maar heeft het ook overleefd en kon na drie weken ziekenhuisopname naar huis en heeft nog jarenlang met mijn vader op hun schip meegevaren.

Nu moet u weten mijnheer, wij woonden niet in Hoogeveen, maar in een naburig dorp.”

‘Dank u,’ zei Hendrik. ‘Wat een heftig verhaal, maar wat een schitterende afloop. U bent zeker ook aan deze kerk verbonden?’

‘Nee, absoluut niet. Als kind ga je mee met je ouders, dus ook naar de kerk. Ik heb al verteld dat wij niet in Hoogeveen zelf woonden. Mijn ouders kerkten in Hoogeveen en iedere zondag gingen we op de fiets heen en weer naar de kerk, waar een bijzondere dominee predikte, dominee Herbergier. Een heel klein mannetje. Het verhaal gaat dat hij op een voetenbank stond, anders kwam hij niet boven de preekstoel uit. Deze dominee was lid van de Hervormde Kerk, maar wel van een eigen richting – met nogal zeer strenge opvattingen, die afweken van de standpunten van de Hervormde Kerk. Hij was verbonden aan de “Presbyteriaanse” Hervormde Kerk. Mijn ouders adoreerden die man, maar voor ons als kinderen was het vreselijk. Elke zondag was een verschrikking: niets mocht en je moest de hele dag binnen blijven. We mochten alleen naar buiten om naar de kerk te gaan in weer en wind. Niet iets om vrolijk van te worden.’

‘Maar door de invloed van deze dominee heeft uw moeder zich niet laten aborteren, anders was u hier niet geweest.’

‘Dat is waar en daar ben ik ook wel dankbaar voor. Ik ben blij dat ik leef, dat doe ik met veel plezier zonder al die geboden en verboden.’

‘Begrijp ik helemaal. Het is wel toevallig, op de lagere school heb ik met een zoon van deze dominee Herbergier in de klas gezeten en ik ben daar ook wel eens thuis geweest. Zijn

moeder was erg aardig. Zij en haar dochter waren nu niet bepaald modieus gekleed: beiden hadden een knotje op het hoofd en droegen jurken die mijn oma vroeger droeg. Schoenen die je zo op het voetbalveld kon gebruiken, dus niet echt modieus. Zelfs een tienjarig jochie – dat ik toen was – viel dat op.

Wij waren thuis ook Nederlands Hervormd en maakten ook wel preken van dominee Herbergier mee. Op die leeftijd hoorde je geen verschil met preken van andere dominees – ook daar begreep ik niets van. Deze dominee was wel vaak heel fanatiek aan het preken en gebruikte daarbij zijn handen om op de preekstoel zijn woorden kracht bij te zetten en stond niet bepaald stil op zijn voetenbankje. Wij hoopten stiekem dat hij van dat voetenbankje af zou vallen. Helaas is dat nooit gebeurd. Als kind van tien jaar is alleen zo'n valpartij spectaculair en sta je niet stil bij de gevolgen.'

Hendrik vervolgde: 'U bent op een wonderbaarlijke manier ter wereld gekomen. Ik heb nog wel een paar verhalen over deze predikant. Maar zullen we eerst even aandacht aan de mogelijke aankopen van mijn vrouw besteden? Ik zie dat ze wat uitgezocht heeft en ondertussen ook naar onze verhalen luistert. Ze vraagt altijd mijn mening en die geef ik dan ook. Meestal hebben we wel dezelfde smaak, maar we komen er altijd wel uit en respecteren dat we niet over alles dezelfde mening hebben. Dat geldt ook voor verschillende standpunten over andere onderwerpen.'